

115: La vida en un pessebre

La Fantasia de Nadal

Adaptació d'un text del pare Miquel Estradé, monjo de Montserrat

Era el capvespre d'un vint-i-tres de desembre quan jo badoquejava, asseguda en una taula de bar, amb una tassa calenta entre les mans, al costat d'una gran finestra, des d'on podia observar els carrers atapeïts de gent atrafegada en la preparació múltiple i vària de Nadal. Entrà un home al bar, demanà un cafè amb llet molt i molt calent i es disposava a buscar taula on poder seure.

Com que tot estava ple, li vaig oferir que compartís taula amb mi. Tímidament s'assegué i llavors em digué:

– Perdona: em podries aclarir què significa tot això? Tanta gent, tanta llum, tants paquets, aquests anuncis...

– És pel Nadal!

– Nadal?

– Sí, Nadal. Que no saps què és Nadal?

– La primera vegada que sento aquest nom. Vinc de lluny, de molt lluny, i al meu país no se n'ha parlat mai. Què vol dir Nadal?

– Oh, fora llarg d'explicar. No t'has adonat...

– Sí, de moltes coses m'he adonat; massa, i no les arribo a entendre.

Aquest bon home havia observat un munt de coses:

Gent atrafegada, tothom amb paquets, botigues plenes; menjars de tota mena, vins, cava, joguines, vestits.... Tothom comprant.

Llums, anuncis, arbres guarnits... Aparadors cridaners,..

Un home disfressat -es veu d'una hora lluny que és una disfressa-, amb barba blanca, una gorra estranya, tot ell blanc i vermell...

Figures i figuretes...

Al fons d'un carrer, les estàtues d'un home, una dona i un infant tot just nat: semblen importants, però ningú no s'hi atura.

I també havies escoltat retalls de conserves: "menjarem, beurem, ens divertirem...; neu, esquiar, bingo...".

“Qui no estrena res per Nadal, res no val”. Parlaven de forasters; sembla que algunes famílies mengen plegades. “Per Nadal, cada ovella al seu corral”.

– Que ho feu sovint, això?

– Oh, no; només un cop l’any.

– I, cada any les mateixes dates?

– Sí. Ja ho veureu....; fa dos mil anys, hi va haver el primer Nadal de la història. Va néixer un nen, que era el Salvador...

– Un nom prou bonic!

– No, no! Es deia Jesús, però era un Salvador. Aquells temps els homes no s’estimaven prou; tothom anava per les seves...

– Com dius?

– Vull dir que només miraven pels propis interessos. Vaja, que eren egoistes. I Jesús els digué que s’havien d’estimar els uns als altres.

– Això ho ha dit molta gent.

– Sí, però ell va morir... I va ressuscitar.

– que va fer ... què?

– Va tornar a viure. Ara és viu.

– On és?

– Pertot arreu: aquí, entre tots nosaltres. Ens va dir que estimar a les persones és estimar-lo a ell.

Va intentar d’explicar-li tan bé com va saber qui era Jesús, què era ser cristià. A mida que parlaven, se li aclaria la cara, somreia; ho anava entenent. I ella n’estava tota satisfeta.

– Perdona; si no ho entenc malament, Jesús us va salvar perquè us estimà i us va ensenyar a estimar.

– Sí; els homes i les dones, ja en sabien una mica. Diguem que Jesús ens comunicà amb força nova d’estimar.

L’home durant uns moments contemplà, estàtic, tota aquella fantasia de gent accelerada. De cop es va quedar mirant fixament a la noia, i tot seriós, i li digué:

– Tota aquesta gent són cristians?

– Sí; vaja sí.

– I saben que estan salvats?

– Sí, és clar.

– I tenen tots la força nova d'estimar?

– Sí.

A la noia cada sí li sortia més feble, menys segur.

Quants anys m'has dit que fa que us nasqué el Salvador?

– Més de dos mil.

– No ho entenc.

El bon home, li va començar a fer una sèrie d'observacions a la noia.

Tot venint cap aquí, he vist dones amb infants fugint d'una guerra, i deixant els seus marits lluitant pels seu drets.

Persones al carrer, asseguts a terra, que espera quelcom; i ningú no els veu.

Gent gran sola i trista.

Famílies, que necessiten fer ús del banc d'aliments per poder menjar cada dia, i en canvi la societat tira un munt de menjar a les escombraries diàriament.

-Dos mil anys, deies? No ho entenc. Em sembla que encara tothom va a la seva.

Hi hagué un silenci feixuc, inquietant, que l'home trencà dient amb un somriure trist:

– Només et proposo, que quan trobis Jesús li preguntis què vol de tu? Ell que t'estima, et respondrà!

Ah! i, de tota manera, BON NADAL!

QÜESTIONS PER AL DIÀLEG

1. Tot i ser una història amb un rerafons cristià, com recordes haver viscut de jove el Nadal?
2. Creus que vivim immersos en aquest Nadal que ens presenta l'autor?
3. Com procureu mantenir en família l'esperit del Nadal?